

MIELUL SI LEUL

Haideți să deschidem Bibliile și să citim din Apocalipsa 5.1-10:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor

Împărați pe pământ!"

În dimineața aceasta aș vrea să vorbesc despre tema: „**Mielul și Leul**”, fiindcă îi avem pe amândoi aici, în Apocalipsa 5.

Așa cum am citit, este scris că Leul a biruit și a luat Cartea, dar când s-a întors să vadă, Ioan a văzut un Miel.

Motivul pentru care aș dori să intru în subiectul acesta este că noi mergem pe cale de ceva vreme și am vorbit despre ceea ce a făcut Dumnezeu, despre ceea ce este Mesajul, dar adevărul este că trebuie să vină o descoperire care ne va schimba trupurile, fiindcă „*credința vine în urma auzirii, și auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.*” (Romani 10.17). Așadar, singurul fel prin care vom avea credința pentru răpire este să auzim Cuvântul lui Dumnezeu, Mesajele care zac ascunse în cele șapte Peceți, pentru că de aceea ne-au fost date. Ele ne-au fost date ca să arate un popor care a fost răscumpărat, un popor al Cărții Răscumpărării, un popor care este scris în Carte. El a venit ca să ne arate care a fost Planul Său de la începutul timpului, ce a făcut El, ce face și ce va face potrivit Cărții Răscumpărării, iar când oamenii vor înțelege aceasta, ceva se va schimba.

Fratele Branham a spus în „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”:

„Acum, Hristos tocmai este făcut cunoscut în Biserică.” Unde spune aceasta? În „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”. Și ce a mai spus? *„Ceva începe să se întâmple.”*

„Acum, Hristos tocmai este făcut cunoscut în Biserică. Totul este descoperirea lui Dumnezeu, s-o aducă pe Eva înapoi la poziția ei corectă, din nou cu Soțul ei. Dumnezeu este Soțul Bisericii, iar Biserica este Mireasa Sa.”

Amin! Fratele Branham a spus că într-una din aceste zile, Biserica va recunoaște ce este Ea, iar când Ea își va recunoaște poziția, va avea loc răpirea.

„Prin învățătura primită, noi am înțeles ce trebuie să facă aceste Peceți și ce trebuie să fie Mireasa lui Hristos; am înțeles că El este Cuvântul și că Ea trebuie să fie tot Cuvântul, pentru ca Ei să fie una, dar pentru aceasta trebuie să vină ceva: este nevoie să se desfășoare această mare taină și să fie ruptă, trebuie să devină mai bogată decât a fost, trebuie să devină o realitate mai mare decât a fost ieri,

pentru că atunci când Ea va recunoaște ce este Ea, și într-o zi o va face, va avea loc răpirea. Așadar, trebuie să vină ceva puțin mai înalt. Amin.”

Noi nu repetăm aceste lucruri numai de dragul repetiției, ci o facem pentru că în acele Peceți, în acele taine, în Mesajul orei, zace harul pentru credința de răpire. El ne-a dat harul Său. Care a fost acesta? Faptul că ne-a trimis un profet care ne-a adus aceste lucruri, iar la un moment dat, El va lua mahrama jos de pe descoperire și va arăta ce a făcut. Dumnezeu a învelit atât de mult toate aceste lucruri, pentru că El lucrează încă, dar când sosește clipa, dezvelește ceva și ne îngăduie să mergem puțin mai sus, iar când prindem acea descoperire, oh, cât de mult înseamnă pentru noi! Apoi, pe măsură ce trece timpul, El ne mai dezvelește ceva și îngăduie să mai vedem un strat și oh, cât de mult înseamnă aceasta pentru noi! Va veni un timp în care El va dezveli ultimul lucru și Biserica va prinde ceva, iar prin credință, aceasta îi va schimba trupul și va avea loc răpirea. Când? Când Ea va recunoaște ce este Ea. Aceasta se va întâmpla într-una din aceste zile.”

Noi am citit din Apocalipsa 5, dar acum haideți să citim și din Apocalipsa 10.1-7:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer

și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va

sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor."

Când a vorbit despre Apocalipsa 5, fratele Branham a spus: „*Acesta este cel mai măreț pasaj din toată Scriptura.*”

Vedeți de ce putem predica în fiecare duminică despre aceasta și niciodată nu se învechește? Pentru că este cel mai sublim, cel mai măreț pasaj din toată Scriptura, și nădăjduiesc că până la sfârșitul serviciului, vom vedea de ce a spus aceasta.

Vă amintiți ce a spus fratele Branham când a ajuns la sfârșitul deschiderii celor șapte Peceți? El a spus: „*Biblia a devenit o Carte nouă pentru mine.*”

De-a lungul anilor, noi am văzut această schimbare în slujba profetului, pentru că dintr-o dată a predicat Pecețile, apoi totul s-a schimbat, a fost altfel în legătură cu el. Atitudinea sa a fost diferită și tot timpul făcea referire la ceea ce se întâmplase pe Muntele Sunset, la deschiderea celor șapte Peceți și la toate acele lucruri, pentru că aceea a fost o schimbare esențială în slujba sa și a însemnat foarte mult pentru el. Amin! El a încercat tot timpul să ne arate că s-a întâmplat ceva impresionant, iar noi dorim să vedem ce s-a întâmplat. Amin.

Cred că în predica „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”, fratele Branham a spus:

„Oh, dacă și-ar cunoaște Biserica poziția! O va ști într-o zi, iar atunci, când Ea va ști ceea ce este, va avea loc răpirea.”

Aleluia! Eu vreau să știu ce este Ea; vreau să știu ce sunt eu și care este poziția mea în cadrul Ei. Voi nu vreți s-o știți? Amin.

Vreau să vă spun că astăzi voi aduce o mulțime de citate și aș dori să aveți răbdare. Fac aceasta pentru că eu nu am nici o autoritate să spun: „Așa vorbește Domnul din Scripturi”, de aceea voi repeta ceea ce a spus profetul. În Cuvânt sunt lucruri care trebuie spuse, dar pe care numai profetul lui Dumnezeu, profetul legitimat de Dumnezeu le poate spune. El a avut dreptul și legitimarea de a spune lucrurile pe care le-a spus, a avut dreptul și autoritatea de a spune: „Așa vorbește Domnul din Scripturi”. Acesta este motivul pentru care voi aduce mai multe citate și sunt sigur că în felul acesta nu voi greși, pentru că voi nu ați venit aici să ascultați gândul meu, ci ați venit să ascultați gândul și Cuvântul Domnului.

După ce a predicat „Descoperirea lui Isus Hristos”, în epocile Bisericii, fratele Branham a spus următoarele în predica „Apocalipsa capitolul 5” din anul 1961:

„Când va fi deschisă cea de-a șaptea și ultima din aceste Peceți, ea se află în Apocalipsa capitolul 10. Acolo, un Înger Atotputernic, care este Hristos, a venit jos și a pus un picior pe pământ și pe celălalt pe mare și Și-a ridicat mâna spunând: „Zilele s-au terminat!” (În Biblia noastră scrie: „Nu va mai fi nici o zăbavă!”). Timpul s-a epuizat. Totul s-a terminat! Nu va mai fi timp!”

El a spus aceasta în anul 1961, adică cu doi ani înainte de deschiderea Peceților.

„„Când va fi deschisă cea de-a șaptea și ultima din aceste Peceți, ea se află în Apocalipsa capitolul 10.”

Ați înțeles? Deschiderea Peceții a șaptea se află în Apocalipsa capitolul 10, iar dacă mergem în Apocalipsa 10, vedem că acolo scrie:

„Un Înger puternic se cobora din cer.” Acest lucru este foarte important.

În continuare, fratele Branham a spus:

„Iar El a spus: „Când sună... în acest timp, se va sfârși taina lui Dumnezeu: Cine este Dumnezeu și cum S-a manifestat El; faptul că atunci când este deschisă acea Pecete, noi începem să înțelegem că El era Fiul lui Dumnezeu, că El era Dumnezeu Însuși în trup, descoperirea cu privire la Cine este El. Această taină trebuie să fie încheiată înainte ca acest Înger să-și pună picioarele pe pământ și pe mare și să jure că nu va mai fi nici o zăbavă. Noi ne aflăm chiar acum în fața acestui lucru. Vedeți?”

El a spus aceasta în anul 1961, adică cu doi ani înainte de deschiderea Peceților:
„Noi ne aflăm chiar acum în fața acestui lucru.”

Puteți vedea că profetul nu a predicat nimic fără permisiunea Domnului? El știa că va veni ceva, a înțeles care era locul lui în Scriptură pentru că a înțeles că profeția din Maleahi 4 este legată de Apocalipsa 10.7. El a prins aceste lucruri, le-a văzut și le-a înțeles, iar când și-a înțeles locul în Scriptură, a început să-l spună în predicile sale, dar încă nu venise vremea să predice Pecețile. Oh, sunt atât de bucuroși pentru că el nu a mers mai departe bazându-se pe presupunerile sale! Sunt atât de bucuroși pentru că a așteptat până când au venit la el îngerii Domnului și i-au descoperit aceste lucruri unul câte unul.

În continuare, fratele Branham a spus:

„Ultima dintre ele este Apocalipsa 10, când El a pus piciorul pe pământ și pe mare, nu a mai fost timp, răscumpărarea s-a încheiat, iar acum El vine ca Leu. El a fost Miel atunci, dar acum vine ca Leul din seminția lui Iuda.”

Noi știm că în Apocalipsa 5, El a fost numit „Leu”, pentru că Leul este Cel care a biruit. Am înțeles aceasta? Leul a biruit, dar când s-a întors înapoi și s-a uitat, el a văzut un Miel care fusese junghiat.

Așadar, în Apocalipsa 5 avem Mielul care a venit, a luat Cartea și i-a rupt Pecețile, dar când ajungem în Apocalipsa 10.1 citim:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.”

Fratele Branham a spus că Acesta este Îngerul Legământului, Îngerul Domnului, același Înger al Legământului care i-a condus pe copiii lui Israel printr-un Stâlp de Foc prin pustie. Și a adăugat: *„Acesta este Hristos.”*

„În mână ținea o cărticică deschisă.” (Apocalipsa 10.2).

Vedeți, în Apocalipsa 5, Cartea era închisă, dar în Apocalipsa 10, vedem că este deschisă. Amin!

„...A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu.”(v.2-3).

După cum vedem aici, Cel care coboară cu Cărticica deschisă nu este Mielul, ci Leul din seminția lui Iuda. În ordine. Nu uitați că noi vorbim despre Miel și Leu.

Fratele Branham spune următoarele în predica „Răsăritul soarelui”:

„Uitați-vă la ceea ce am văzut astăzi. Puterea învierii a venit la noi pentru a deschide cele șapte Peceți. Ce a fost aceasta? Inteligența unui om? Nu, puterea învierii a lui Dumnezeu. Puterea învierii a lui Dumnezeu ne-a spus mai dinainte că aceasta va avea loc. Vedeți, puterea de înviere a lui Dumnezeu a făcut lumea să mărturisească despre Aceasta că este Adevărul.

Așa cum v-am spus, Îngerul Domnului era în jur într-un Stâlp de Foc; Puterea de înviere a lăsat ca lumea să mărturisească faptul că Aceasta este Adevărul.”

Cum a făcut aceasta? Prin faptul că ei l-au făcut o fotografie.

„Dar în aceasta (în fotografie), ei nu au știut ce era El, dar noi am știut. Doar priviți aici: este Domnul nostru acolo sus. Vedeți?”

Când a spus aceasta, fratele Branham se referea la nor. Lumea a privit Norul, dar când Domnul i-a spus fratelui Branham să-L întoarcă, a putut vedea că era Domnul, chipul lui Hristos făcut de Hoffman. Ei au putut vedea aceasta în interiorul aceluia Nor.

„...ei nu au știut ce era El, dar noi am știut. Doar priviți aici: este Domnul nostru acolo sus. Vedeți? El este Cel care a deschis acele Peceți. El este acele Peceți, pentru că tot Cuvântul lui Dumnezeu este Hristos, iar Hristos este Pecețile care au fost deschise. Atunci, ce înseamnă ruperea Peceților? Descoperirea lui Hristos.”

Deci, ce este descoperirea sau ruperea celor șapte Peceți? Descoperirea lui Hristos. A predica Pecețile înseamnă a-L predica pe Hristos, iar a-L predica pe Hristos în Peceți înseamnă a predica Taina Răscumpărării, adică cum am fost noi salvați.

Așadar, dacă vrem să vorbim despre mântuire, deschiderea celor șapte Peceți nu este începutul lucrării de mântuire, ci este încheierea lucrării de mântuire. Toată lumea vorbește despre începutul lucrării de mântuire la cruce, dar ceea ce vreau să știu eu este încheierea, „împachetarea” lucrării de mântuire, adică ceea ce se va întâmpla acum. Până acum, noi am tot repetat ce s-a întâmplat, dar aceasta nu a adus o schimbare în viețile noastre, pentru că toată lumea știe ce s-a întâmplat, dar eu vreau să știu ce se întâmplă acum. Eu vreau să cunosc Taina Răscumpărării în plinătate; nu numai partea de început, ci și încheierea răscumpărării, iar Hristos este ambele: atât începutul, cât și încheierea răscumpărării. Amin!

Așadar, când predicăm Pecețile, noi Îl predicăm pe Hristos. Cartea Evreilor ne spune că atunci când Moise a condus poporul evreu afară din robie, el a avut o întâlnire cu Stâlpul de Foc, care era Îngerul Legământului, Îngerul Domnului, adică Hristos. Tot Pavel ne spune că Hristos era Stânca ce îi urma prin pustie. În ordine.

Dar dacă vrem să vorbim despre Isus Hristos, trebuie să mergem acolo unde

arhanghelul Gavril i-a adus acel Mesaj Mariei, fiindcă după aceea El S-a născut într-un grajd din Betleem. Aici începe povestea lui Isus Hristos, dar când vrem să vorbim despre Hristos, trebuie să ne întoarcem la Geneza 1. Ați înțeles?

Apoi, în Ioan 1.1 scrie:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...” (v.14), pentru că Hristos este Cuvântul făcut trup; iar dacă mergem în Apocalipsa 19, când El vine pe un cal alb, îmbrăcat cu o haină înmuiată în Sânge, vedem că Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Aleluia!

Așadar, pe Cine avem de aici până atunci în Egipt? Pe Hristos. Amin! Deci, dacă vrem să-L predicăm pe Hristos, trebuie să începem de la început. În ordine.

Dacă vreți să vorbiți despre Hristos, nu începeți din Betleem, ci de la început. Când a venit Isus, El a fost Hristos, Cuvântul făcut trup de carne, și S-a numit Isus Hristos. Deci, de când a venit Dumnezeu jos într-un chip de om, ca Răscumpărător înrudit, și până când va primi Numele Său cel Nou, El Se va numi Isus Hristos. El a purtat un Nume, ca orice om care vine în lume. Eu și voi, nu am avut un nume până când nu ne-am născut; abia atunci am primit un nume. Poate că părinții voștri au ales un nume pentru voi, dar el nu a avut nici un rost până când nu ați primit viață. Dar când am primit viață pe pământ, numele a venit la suprafață, așa că voi și numele vostru ați fost legați împreună, iar acum sunteți cunoscuți după numele pe care îl purtați.

Hristos a venit, a primit o viață pământească și I s-a dat un Nume pământesc, iar acest Nume este Numele pentru Răscumpărare. Dar nu uitați Cine a fost Cel care S-a făcut trup. A fost Hristos, Cuvântul. Amin!

În cartea Evreilor, Pavel spune că ei au ieșit din Egipt și au ajuns în pustie, iar acolo s-au întâmplat niște lucruri, semne și minuni, dar ei au și căzut. Apoi, Pavel spune că Evanghelia le-a fost predicată și lor la fel ca nouă. Ce li s-a predicat? Evanghelia. Atunci, vreți să spuneți că dacă noi predicăm Pecețile, nu predicăm Evanghelia? Evanghelia este Mesajul lui Hristos, iar Hristos a fost acolo, în acel Stâlp de Foc, i-a condus afară din Egipt și i-a călăuzit prin pustie. Dar ce spune Pavel că le-a fost predicat în această călătorie? Evanghelia. Aleluia!

Vedeți cum răsuțește mintea oamenilor Scriptura și încearcă s-o facă să încapă

Într-un loc în care nu ar trebui să încapă? Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să ne trimită astăzi un profet: ca să ne deschidă înțelegerea Scripturii, astfel încât să-L putem vedea pe Hristos de la început până la sfârșit. Nu ceea ce L-au făcut bisericile, ci ceea ce este El cu adevărat. Aleluia! Astfel, pentru mine, El este cu mult mai mult decât ceea ce L-au făcut ei!

Aceasta este înțelegerea pe care trebuie s-o avem cu privire la El, pentru că acum s-a schimbat ceva, iar noi trebuie să-L vedem pe Hristos în plinătatea Sa. Trebuie să-L vedem de la început până la sfârșit, trebuie să vedem lucrarea de răscumpărare și trebuie să ne găsim pe noi înșine în Hristos. Aleluia!

Acum, aș vrea să mergem la predica „Intervalul dintre cele șapte epoci ale Bisericii și cele șapte Peceți”, care este Apocalipsa capitolul 5, și pe care fratele Branham a vorbit-o chiar înainte de a intra în cele șapte Peceți.

Acolo, el a spus:

„Observați, El nu era un animal pentru că a luat Cartea din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe tron.”

Vedeți, Dumnezeu ne arată prin simboluri ceea ce este El. El este numit Mielul, dar acest Miel este un Om. De unde știm aceasta? Pentru că atunci când s-a pus întrebarea, scrie că nici un om nu a fost găsit vrednic, ceea ce înseamnă că ei nu căutau un animal care să fie vrednic, ci căutau un Om. Dar haideți să mai vedem ceva.

Dumnezeu era acolo, Gavril era acolo, bătrânii erau acolo și toți îngerii erau acolo, dar nimeni nu a putut să ia Cartea deoarece Ea nu era pentru toți, ci era numai pentru om. Așadar, nici un înger nu a fost găsit vrednic, deși ei erau fără păcat. Fratele Branham vorbește despre cele patru făpturi vii care erau sfinte în prezența lui Dumnezeu, dar nici ele nu au putut lua Cartea. De fapt, aici nu era vorba de vrednicie, ci de simplul fapt că această Carte nu era pentru ei, nu era Cartea lor. Este adevărat? Cartea aceea era Cartea Răscumpărării omului căzut. Nu era Cartea îngerilor căzuți, ci era Cartea omului căzut. Astfel, cel care trebuia să pășească în față și să ia Cartea, trebuia să fie un om, iar Cel care a pășit în față și a luat-o, a fost un Om. Dar ca simbol, în formă simbolică, noi am văzut un Miel care fusese junghiat. Și Cine era Mielul care a fost junghiat? Omul Isus Hristos.

Așadar, când vorbim despre Miel, noi vorbim de fapt despre trupul de carne al lui

Isus. În ordine.

Așadar, Mielul Isus a pășit în față ca să ia Cartea.

„Cine era Acesta? Proprietarul, Proprietarul original care avea Cartea Răscumpărării în mâna Sa dreaptă, și nici un Înger, nici o ființă îngerească și nimeni altcineva, nu putea ocupa acel loc. Acest Miel înjunghiat a pășit și a luat Cartea din mâna Sa. Ce era aceasta? Frate, acesta a fost cel mai mareț lucru din Scriptură, o faptă pe care nici un înger sau altcineva nu o putea face, dar Mielul a venit și a luat-o din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe tron. Ce este aceasta? Acum îi aparține Mielului. Amin.”

De ce? Pentru că omul și-a pierdut dreptul la Carte. Când Adam și soția sa au păcătuit, el și-a vândut dreptul la Cartea Vieții, și-a vândut dreptul de proprietate asupra întregii creații din grădina Eden, pentru că Dumnezeu îl pusese pe om ca un dumnezeu mai mic peste toată creația Sa, dar el și-a pierdut toate drepturile când a ieșit să-și salveze soția căzută. Și ce s-a întâmplat cu această Carte? A mers înapoi în mâna Celui care stătea pe tron, și nici un om nu a fost vrednic s-o ia, pentru că nici un om nu ducea o viață fără păcat. Nimeni nu putea birui păcatul pentru a lua Cartea, dar trebuia să vină Cineva care trebuia să fie om, iar Acesta a fost Mielul, adică manifestarea lui Isus. El a pășit în față pentru a lua Cartea, iar acum Cartea este a Lui. O, slavă Domnului!

Dacă merg la serviciu și muncesc, eu primesc un CEC de plăți. Cine beneficiază de acest CEC chiar dacă l-am câștigat eu? Soția și copiii mei. Cine altcineva este proprietar împreună cu mine, dacă eu decid să cumpăr o casă nouă și mă duc și-o cumpăr? Nu numai domnul Lamb este proprietarul acelei case, ci și doamna Lamb. Noi amândoi suntem moștenitorii tuturor lucrurilor.

Așadar, dacă Mielul are Cartea Răscumpărării, dacă este Cartea Lui, cine altcineva mai are dreptul la această Carte a Răscumpărării? Soția Mielului. De ce? Pentru că prin căsătorie, noi am fost făcuți una cu El. Astfel, Ea este Cartea Lui, dar este și Cartea noastră. Acesta este cel mai minunat pasaj din toată Scriptura. Aleluia! O, cât sunt de fericit!

„Când ea își va cunoaște poziția.”

În ordine. Să mergem din nou în „Interval”:

„Acum vom vedea ce spune Cartea și cum a fost deschisă. Acest lucru nu este făcut cunoscut până când nu ia Mielul Cartea, Îi rupe Pecețile și o deschide. Vedeți? Mielul trebuie să ia Cartea pentru că este a Lui.

Amintiți-vă că nici un om din ceruri, nici un om de pe pământ: papă, episcop, cardinal, prezbiter sau oricine ar fi el, nu poate rupe acele Peceți sau să descopere Cartea, ci numai Mielul.

În ce ne privește, noi am cercetat, am presupus și ne-am împiedecat, acesta fiind motivul pentru care ne aflăm într-o asemenea confuzie, dar avem făgăduința divină că această Carte a Răscumpărării va fi deschisă pe deplin de către Miel și că Pecețile de acolo vor fi desfăcute de Miel în zilele din urmă în care trăim acum.”

Am înțeles aceasta? În ordine.

„Aceasta nu este făcută cunoscută (această Carte, aceste Peceți), până când Mielul nu ia Cartea și-l rupe Pecețile deoarece, amintiți-vă, Cartea se afla în mâinile Celui ce stătea pe tron, iar Mielul vine și ia Cartea din mâna Sa dreaptă. Vedeți? Ia Cartea.

Oh, este adânc, dar vom încerca să înțelegem, cu ajutorul Duhului Sfânt, pentru că depindem de El! Noi vom vedea mai târziu că este la sfârșitul timpului, când nu mai este nici o zăbavă, când timpul s-a epuizat.

Nici o denominațiune nu are dreptul să interpreteze Cartea; nici un om nu are dreptul să facă aceasta! Mielul este Cel care o interpretează, Mielul este Cel care o vorbește, iar El face ca Cuvântul să fie cunoscut prin legitimarea și aducerea Cuvântului la Viață. Înțelegeți? Așa este.

Observați! Această Carte nu este descoperită până când epocile Bisericilor și epocile denominațiunilor nu s-au sfârșit și nu mai este nici o zăbavă.”

Ne-a fost descoperită această Carte? Atunci, epocile bisericilor și epocile denominațiunilor s-au încheiat.

„Înțelegeți? Este descoperită numai după ce s-au încheiat epocile Bisericilor și epocile denominațiunilor.”

Este clar? Așadar, ori Cartea nu a fost descoperită, iar noi ne aflăm încă în epocile bisericilor și în epocile denominaționale, ori a fost descoperită, iar acum nu mai

este timp pentru epocile denominaționale și epocile bisericilor, pentru că s-au încheiat. Noi trebuie să fim fie de o parte, fie de partea cealaltă.

Astfel, noi stăm de partea profetului și spunem că a fost descoperită.

Să citim tot din „Interval”:

„Dar primul lucru pe care l-a reprezentat acea răscumpărare, a fost că Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii, a venit și a luat Cartea.”

Acesta este primul lucru pe care l-a reprezentat acea răscumpărare: faptul că Mielul a pășit în față și a luat Cartea.

Ce înseamnă „a răscumpăra”? „A restitui înapoi, a aduce înapoi la starea sa originală”. Astfel, răscumpărarea este aducerea înapoi a ceea ce au pierdut Adam și Eva. Ce au pierdut ei? Înainte de cădere, ei erau într-o stare desăvârșită, adică aveau Viața veșnică, părtășie cu Dumnezeu și stăpânire asupra pământului.

Așadar, ce credeți că a adus El înapoi? Viața veșnică, părtășia cu Dumnezeu și stăpânirea asupra pământului. Aceasta este răscumpărarea: aducerea înapoi a acestor lucruri.

Așadar primul lucru care reprezintă această răscumpărare este Mielul care vine să ia Cartea. Oh, aceasta este bine.

„El a luat Cartea, l-a rupt Pecețile și a trimis-o jos pe pământ la îngerul al șaptelea, ca s-o descopere poporului Său.”

A rupt Mielul Pecețile? Da. Dacă nu a făcut-o, fratele Branham nu este îngerul al șaptelea al Bisericii. Vedeți unde ajungem dacă nu credem ceea ce a spus el?

„La sunetul (trâmbiței) epocii a șaptea a Bisericii, ultima epocă a Bisericii, toate capetele lăsate libere, pe care au încercat să le lege de-a lungul acestor epoci ale Bisericii, vor fi legate împreună. Iar când Pecețile au fost rupte și tainele au fost deschise, Îngerul, Mesagerul, Hristos, a venit jos și a pus piciorul pe pământ și pe mare, cu un curcubeu deasupra capului.

Acum, țineți minte! Îngerul al șaptelea este pe pământ în timpul acestei veniri.”

A venit Hristos? Absolut, pentru că îngerul al șaptelea a fost pe pământ în timpul acestei veniri. Așadar, când El a venit cu Cărticica deschisă și a pus piciorul pe

pământ și pe mare, îngerul al șaptelea era pe pământ. S-a întâmplat aceasta? Da. Cele șapte Peceți au fost deschise, iar Cartea Răscumpărării este acum în mâna Mielului, îi aparține Mielului, iar noi o primim prin căsătoria cu El. Aleluia!

Haideți să citim din Pecetea întâi:

„Acum, în seara aceasta, pe măsură ce intrăm în acest al șaselea capitol, Mielul stă cu Cartea în mână și începe să o descopere.”

Unde era Mielul? Stătea înaintea tronului, a luat Cartea din mâna Celui ce stătea pe tron și a început s-o descopere.

„...iar eu nădăduiesc că oamenii sunt duhovnicești. Astăzi aș fi făcut o greșală îngrozitoare dacă nu ar fi venit Duhul Sfânt în camera mea, la ora doisprezece, să mă corecteze în legătură cu ceva ce îmi notam să spun.”

De ce? Pentru că era timpul deschiderii Peceții a șaptea, și numai Mielul putea s-o deschidă; iar acolo avem un profet căruia i s-a spus să se întoarcă să predice cele șapte Peceți, dar el nu știa ce erau ele. Astfel, el a început să studieze și i-a citit pe Smith, pe Larkin și pe alți autori, luând notițe, dar vedem că referindu-se la ceva ce a scris, el a spus că ar fi făcut o greșală îngrozitoare dacă nu ar fi venit El și nu l-ar fi corectat cu privire la acel lucru pe care voia să-l spună. Fratele Branham urma să predice Pecetea întâi, dar când a venit în cameră Îngerul, adică Duhul Sfânt care este manifestarea lui Hristos, l-a corectat cu privire la acel lucru total greșit pe care l-ar fi spus.

El arăta poziția Mielului, iar Mielul stătea acolo cu Cartea în mâna Sa pentru a o descoperi. Aceasta este important.

Revenind la „Interval”, acolo fratele Branham a spus:

„...Toate tainele trebuie rezolvate și aduse în ultima epocă, iar Pecețile trebuie deschise de către Miel și descoperite Bisericii, iar atunci nu mai este timp.”

Fratele Branham repetă de nenumărate ori că „nu mai este timp, nu mai este nici o zăbavă”, iar prin aceasta vrea să spună că s-a ajuns la sfârșitul celor șapte epoci ale Bisericii, pentru că avem șapte împărțiri ale timpului, șapte epoci. Dar ce reprezintă ele? Cele șapte epoci reprezintă timpul în care El îi cheamă pe cei răscumparați ai Săi. El răscumpără numai ceea ce este a Lui; El răscumpără numai ceea ce a fost pierdut. Amin. El răscumpără numai ceea ce era a Lui la început, la

original. Numai pe aceia îi răscumpără El, și mai are o cale la tronul alb de judecată, unde Își va arăta mila și față de alții, dar aceasta nu face parte din răscumpărare. Acesta este un act de milă arătat față de cei care au făcut ceva pentru cei răscumpărați. Astfel, ei vor primi darul harului la tronul alb de judecată. Amin!

Dar ce face El în cele șapte epoci ale Bisericii? El face răscumpărarea, iar fratele Branham spune că în tot acest timp, Domnul aduce treptat, puțin câte puțin, procesul de răscumpărare înapoi până la ciclul său deplin.

Pentru ce nu a mai fost însă timp la deschiderea Peceților? Pentru sistemele bisericesti și pentru denominațiuni. În zilele lui Luther, puteai face parte din biserica lui Luther și să fii sămânță, și la fel în timpul penticostalilor, puteai face parte din biserica penticostală, chiar dacă vorbim de „Biserica lui Dumnezeu” sau „Adunările lui Dumnezeu” și să faci parte din cei răscumpărați, dar de îndată ce s-a ajuns la deschiderea celor șapte Peceți, nu se mai poate face parte din acele sisteme bisericesti pentru că atunci s-a auzit Strigătul care a spus: *„Ieșiți afară, poporul Meu, și depărtați-vă de aceste lucruri!”*

Acum, cei răscumpărați nu mai pot face parte din aceste sisteme, ci trebuie să iasă afară din ele. De ce? Pentru că nu mai este timp pentru acele sisteme, nu mai este timp pentru denominațiuni, ci este timpul chemării afară. Când? De la deschiderea Peceților. Acela a fost timpul de tăiere afară a tuturor sistemelor religioase. Amin!

Tot în „Interval”, fratele Branham a spus:

„Observați! Această Carte nu este descoperită până când nu se sfârșesc epocile bisericilor și epocile denominaționale, și nu mai este nici o zăbavă, nu mai este timp.

Înțelegeți? Cartea este descoperită numai după ce s-au încheiat epocile bisericilor și epocile denominaționale. De aceea este totul într-o asemenea confuzie în seara aceasta. Vedeți? Ei au luat o doctrină și au fugit într-o parte zicând: „Aceasta este!” Altcineva a luat o altă doctrină și a zis: „Aceasta este!” Astfel, fiecare zidește o denominațiune și în felul acesta avem sute de denominațiuni. Dar cu toate acestea și în toate acestea, putem vedea numai confuzie, așa că oamenii de întrebă: „Ce este adevărat?” Aceasta este starea de astăzi...

Dar El a făgăduit că atunci când s-a încheiat timpul, va suna glasul îngerului al

șaptelea, iar atunci, în acel timp, va fi descoperită Cartea.”

Acum aș vrea să spun ceva.

Fratele Branham a spus că toată taina lui Dumnezeu va fi încheiată, dar când a vorbit despre deschiderea celor șapte Peceți, a spus că slujba celui de-al șaptelea înger este deschiderea acelor taine.

Astfel, înainte de deschiderea Peceților, fratele Branham a predicat unele din aceste taine: botezul în Numele lui Isus Hristos, dumnezeirea, sămânța șarpelui și așa mai departe, dar în principiu, el făcea o lucrare de evanghelizare: arunca năvodul, semăna sămânța: în cadrul acestei lucrări, vorbea și despre tainele Împărăției: sămânța șarpelui, taina botezului, dumnezeirea, faptul că nu există un iad veșnic și așa mai departe, dar când a ajuns aici, el a spus că întreaga slujbă a îngerului al șaptelea din Apocalipsa 10.7, sunt aceste taine. Acolo, slujba fratelui Branham a suferit o schimbare pentru că atunci a pășit în slujba celui de-al șaptelea înger, Apocalipsa 10.7, pentru că întreaga sa slujbă a fost descoperirea acelor taine.

Această afirmație ne conduce la întrebarea: „Când a început el să sune din trâmbița sa?” În anul 1948 sau în anul 1963? Pentru că întreaga slujbă a îngerului al șaptelea era deschiderea acestor taine, înseamnă că el a început să sune din trâmbiță la deschiderea celor șapte Peceți. Amin! Atunci nu a mai fost nici o zăbavă, nu a mai fost timp. Când a început să sune, toată taina lui Dumnezeu a fost descoperită: *„ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”*

Acest verset nu spune „tainele”, nu este la plural, ci spune: *„se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”*

Care este taina aceasta? Taina răscumpărării. Este taina care arată cum va restitui și va aduce El înapoi tot ceea ce a fost pierdut de Adam și Eva. Cum o va face cu neamurile și cu cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Toată Taina Răscumpărării este închisă în acele Peceți. Amin! Dar când el a început să sune din trâmbița sa, taina aceea a fost descoperită. Amin!

„Apoi, El a făgăduit că atunci când acel timp s-a încheiat, glasul îngerului al șaptelea va răsună, iar atunci Cartea va fi descoperită (înțelegeți?), în acel timp.

Acum să nu spuneți: „Nimeni... oamenii aceia nu sunt salvați acolo.”

Să fim atenți! Acum se ajungea la deschiderea celor șapte Peceți, care a avut loc la sfârșitul timpului, epocile Bisericii dintre neamuri rămâneau în spatele lui, iar el a spus: „Nimeni să nu spună că oamenii de acolo nu sunt salvați.”

„Dar tainele pe care ei nu le puteau înțelege: Cum este posibil ca Dumnezeu să fie trei și cu toate acestea Unul; cum poate spune Scriptura: „Botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”, apoi să se întoarcă și să spună: „Botezați în Numele lui Isus Hristos”. Vedeți? Oh, sunt atât de multe lucruri... Cum a fost posibil ca Eva să mănânce un măr și să cauzeze nenorocirea întregii lumi? Cum se poate așa ceva? Dar a fost făgăduit că aceste taine vor fi descoperite în timpul de sfârșit.

Sunt capete mici lăsate libere de către acești mari luptători care au pășit în scenă, precum Irineu, Policarp, Luther, Wesley și alții. Ei au venit și au trăit destul de mult timp ca să aducă o lumină și s-o facă să strălucească, dar au lăsat multe lucruri în întuneric.

Apoi a venit epoca pentecostală, ca și epoca luterană, și s-au târât pe membrele lor, dar cu toate acestea, au fost în ordine. Să nu spuneți că ei nu au fost în ordine, pentru că erau, dar există capete lăsate libere care nu pot fi explicate. De ce? Pentru că Pecețile nu au fost rupte pentru a descoperi pe deplin ceea ce sunt aceste lucruri.”

Așadar, am avut oameni mari ai lui Dumnezeu, dar ei au învățat greșit. Au învățat închinarea trinitară, botezul trinitar, au negat darurile Duhului, unii au negat sfințirea care este Cuvântul, etc. Dar cum a fost posibil ca ei să nege Cuvântul și să fie totuși mântuiți? Aș vrea să privesc astăzi la aceasta, pentru că fratele Branham a spus: „Ei sunt salvați. Ei au fost în ordine.” Aceasta este partea cea mai frumoasă, deoarece El a avut un Plan, iar timp de șapte epoci a răscumpărat totul înapoi, puțin câte puțin, iar dacă ei au luat și s-au prins de Lumina care le-a fost dată pentru ziua lor, aceasta li s-a socotit ca neprihănire. De ce? Pentru că ei L-au crezut pe Dumnezeu. Când L-au crezut pe Dumnezeu? În ziua lor. Dar care parte din Dumnezeu au crezut-o și li s-a socotit neprihănire? Partea rânduită pentru ziua lor. Ei negau o mare parte din Cuvânt, dar aveau partea rânduită pentru ziua lor, iar acea parte a fost adusă picătură cu picătură și astfel Biserica a fost zidită înapoi, de la tălpi, la picioare, apoi la bust, la brațe și la gât, pentru ca El Însuși să-i poată pune Piatra de încheiere prin Îngerul puternic care a venit jos în Apocalipsa

10.

Așadar, El a trebuit să zidească această Biserică înapoi. El a spus că a zidit o Capodoperă în Vechiul Testament, care a fost pusă pe temelii patriarhilor și a profeților; ei toți au zidit această Capodoperă, iar Hristos a venit jos și a încoronat acea Capodoperă care era Vechiul Testament. El a luat acea Capodoperă, a lovit-o și astfel a ieșit un mic vlăstar, din care a început să fie ridicată o nouă Capodoperă. Vedeți? El L-a avut pe al doilea Adam, iar acum trebuie s-o aibă și pe femeie. Și ce a făcut El? Ceea ce este în Vechiul Testament, se regăsește și în Noul Testament: El a început să zidească o nouă Capodoperă. Și ce va face El la sfârșitul Capodoperei? O va încorona. Aceasta a făcut prima dată, și la fel va face și a doua oară: Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. El face întotdeauna același lucru, dar noi trebuie să ne trezim și să vedem aceasta, pentru că putem s-o vedem în întreaga Scriptură. Slavă Domnului!

Acum aș vrea să privim la partea aceasta: Cum era posibil ca ei să fie greșiți, și totuși să fie în ordine? Cum era posibil să slăvească trinitatea, care este o doctrină a diavolului, pentru că fratele Branham a spus că închinarea la trinitate este închinarea la diavol, deși nu știau aceasta. Cum era posibil să se închine la diavol, și totuși să fie mântuiți, să fie în ordine?

Să privim puțin la aceasta.

Când Luther a pășit în față și a spus că închinarea la acele lucruri nu este în ordine, că ei nu sunt mântuiți prin forma de închinare catolică, ci numai prin credința în Isus Hristos, le-a spus clar: închinarea aceea este moarte, dar credința în Isus Hristos este Viață! Astfel, ei nu puteau să se mai întoarcă la vechiul sistem, pentru că noi trebuie să ne prindem de Dumnezeu și să-L urmăm unde este El. Vedeți? Odată ce Cuvântul Său era descoperit, era cerut.

Întotdeauna a fost așa și întotdeauna va fi așa. Odată ce Cuvântul Său este descoperit, este cerut.

În Vechiul Testament era în ordine să aducă jertfa acolo unde voiau, dar de îndată ce a fost ridicat Cortul, evreii trebuiau să-și aducă jertfa la Cort. De îndată ce a fost descoperită acea porțiune din Cuvânt, acea porțiune a Cuvântului descoperit era Locul în care El Își punea Numele, iar Locul în care Își punea Numele, era singura Cale, era ceea ce cerea Dumnezeu.

Ce cerea Dumnezeu? Închinarea în Cort, apoi în Templu. Când vremea Cortului a trecut și a fost zidit Templul, ei nu mai puteau merge unde voiau, pentru că atunci când este descoperit ceva, este cerut! Întotdeauna a fost așa de-a lungul timpului: de îndată ce a fost descoperit ceva, a fost cerut.

Așadar, noi știm că atunci când a murit pe Calvar, Isus Hristos a plătit prețul pentru toată omenirea căzută. Acela era prețul răscumpărării, plata care trebuia făcută: aceasta a fost ceea ce L-a împăcat pe Dumnezeu, a fost ceea ce a trebuit plătit ca să putem fi liberi noi. Dar El nu a încheiat răscumpărarea tuturor copiilor Săi. Domnul a plătit prețul pentru ei, dar trebuia să-i răscumpere.

Haideți să mergem puțin în Egipt. În Egipt, mielul de Paști, și noi știm că Mielul nostru de Paști este Isus Hristos, făcea două lucruri:

- în primul rând, aducea sângele răscumpărător pentru a împlini plata cerută;
- iar în al doilea rând, era un acoperământ.

Nu era suficient ca sângele să fie vărsat, ci era nevoie să fie aplicat pe ușorii ușii, prin credință, ca să devină un acoperământ. Aceasta înseamnă că ei nu puteau să aibă un acoperământ fără vărsare de sânge.

Deci, sângele servea pentru două scopuri:

- era prețul răscumpărării
- trebuia să fie aplicat ca să devină un acoperământ.

Așadar, Isus a plătit prețul care trebuia plătit, dar pentru că El avea mai multă sămânță care trebuia să vină în cele șapte Epoci ale Bisericii, a trebuit să devină un Acoperământ pentru ei. Și ce a făcut pentru aceasta? A intrat în slujba Sa preotească și a devenit Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Nu aceasta ne spune Cartea Evreilor?

Scopul Vieții lui Isus Hristos nu a fost numai să moară și să învie, deoarece după ce a murit și a înviat a mai avut o lucrare de făcut, iar aceea a fost lucrarea de Mare Preot. Acesta este un lucru minunat!

Deci, Mielul care a fost Jertfit, a devenit Mare Preot și Și-a dus propriul Sânge dincolo de predea, pentru a împlini cerința lui Dumnezeu și pentru a pune Sângele

pe Capacul Ispășirii. Dar vedeți, trebuia să fie Sângele potrivit. Nu putea fi orice fel de sânge, nu putea fi sângele taurilor și al țapilor sau al unui om căzut, ci trebuia să fie sângele Sfânt al Mielului lui Dumnezeu care a fost junghiat la Calvar. Dacă noi nu putem înțelege lucrarea de Mare Preot făcută peste Casa Sa, vom pierde jumătate din lucrarea pentru care a venit Hristos.

Astfel, El a venit ca Jertfă pentru păcat, ca să poată curăța păcatele noastre, dar Golgota nu a fost prețul curățirii, ci a fost locul unde s-a plătit prețul. Dar care este locul de curățire sau de ispășire? Capacul Ispășirii.

Când Moise a făcut o copie a ceea ce a văzut în cer, Dumnezeu avea un tron, un Capac al Ispășirii, avea un sfeșnic, pe care le-a văzut mai târziu Ioan.

Ioan a văzut sfeșnicul de aur și tronul lui Dumnezeu, el a văzut tot ce era în Cort, pentru că lui Moise i s-a spus să construiască Cortul în conformitate cu ceea ce a văzut când a fost pe munte, fără să se abată cu nimic de la vedenia avută. Astfel, lui Moise i s-a poruncit să facă și pe pământ ceea ce a văzut în vedenie în cer și i-a spus ce să pună acolo. De ce? Pentru că prin ceea ce se petrecea în Cort, Dumnezeu oglindea ceea ce se petrecea în ceruri. Astfel, cea mai importantă zi, cea mai importantă dintre toate sărbătorile, era Sărbătoarea Ispășirii.

Noi avem șapte sărbători, care sunt Sărbătorile Domnului și care ne spun povestea răscumpărării noastre, iar cea mai importantă dintre ele este cea de-a șasea, adică Sărbătoarea Ispășirii, aceasta fiind ziua în care marele preot mergea dincolo de perdea. Sărbătoarea Ispășirii era într-o singură zi din an și exista o singură persoană care putea păși în Locul Preasfânt sau în Sfânta Sfintelor, iar acesta era marele preot. El mergea dincolo de perdea ducând cu sine sângele jertfei, iar când stropea Capacul Ispășirii cu acel sânge, era făcută ispășirea sau un acoperământ sau o curățire a întregului popor. În ziua aceea erau ispășite și curățite toate păcatele poporului, de aceea, pentru Israel, aceasta era cea mai importantă zi din an. În ordine.

Prin aceasta, nu erau curățite doar păcatele poporului astfel încât să primească trecere înaintea lui Dumnezeu, ci era sfințit și locașul de deplin.

Așadar, Marele nostru Preot trebuia să intre înăuntru, dar haideți să citim din Evrei 9.1-3, unde ni se vorbește despre lucrarea lui Isus Hristos ca Mare Preot în Templul ceresc:

„Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un Locaș pământesc de închinare.”

Aici ni se vorbește despre Cortul făcut de Moise.

„În adevăr, s-a făcut un Cort. În partea dinainte, numită „Locul Sfânt”, era sfeșnicul, masa și pâinile pentru punerea înaintea Domnului;

după perdeaua a doua se afla partea Cortului care se chema „Locul Preasfânt”.”

Pavel vorbește despre aceasta în toată cartea Evreilor, pentru a arăta că locașul pământesc preumbrea Locașul ceresc. Unul îl preumbrea pe celălalt.

În versetul 7, el spune:

„Dar în partea a doua intră numai marele preot, o dată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului.”

De ce? Pentru că exista o jertfă pentru păcat care trebuia oferită atunci când știau că au păcătuțit. Astfel, când cineva din Israel știa că a păcătuțit, existau rânduielile din Levitic care spuneau că închinătorul trebuia să ia o jertfă și s-o ofere Domnului pentru păcatele sale.

Apoi, dacă existau păcate făcute din neștiință, despre care închinătorul afla mai târziu, trebuia adusă o jertfă pentru păcatele făcute din neștiință.

Să zicem că eu am făcut ceva greșit la începutul anului, dar am aflat că am greșit, numai la sfârșitul anului când am mers în Templu și s-a adus învățătura. Atunci am spus: „Am încălcat Legea Domnului și trebuie să aduc o altă jertfă pentru păcat.” Aceea era o jertfă care se aducea pentru păcatele făcute din neștiință, dar era adusă atunci când eu înțelegeam că făcusem acel lucru greșit.

Vedeți, noi suntem responsabili întotdeauna pentru păcatele noastre și întotdeauna trebuia adusă o jertfă pentru păcate. Dar exista o zi, Ziua Ispășirii, în care marele preot intra înăuntru și stropea cu sânge, Capacul Ispășirii din Sfânta Sfintelor. El făcea aceasta pentru toate păcatele poporului, pentru păcatele făcute din neștiință, adică pentru păcatele despre care nu știau că le-au făcut. Ei nu știau că lucrurile pe care le-au făcut erau greșite, nu știau că au păcătuțit; ei le făceau în mod constant, dar nu realizau că greșeau. Și așa cum vedem, era făcută și ispășirea lor.

Așadar, marele preot mergea și stropea cu sânge pe Capacul Ispășirii, pentru păcatele făcute din neștiință.

O, Dumnezeu este bun!

Fratele Branham spune în „Interval”:

„Ioan nu-L văzuse pe acest Miel înainte.”

Așa cum știm, un înger a strigat cu glas tare și a spus: „*Cine este vrednic că ia Cartea și să-l rupă Pecețile?*” (Apocalipsa 5.2). Și nici un om din ceruri, nici un om de pe pământ și de sub pământ, nu a fost găsit vrednic. Ioan a privit pretutindeni; toți au privit pretutindeni: au privit în ceruri, pe pământ și sub pământ, dar nu exista nimeni care să fie vrednic.

Să citim mai departe:

„Ioan nu-L văzuse pe acest Miel înainte. El nu fusese observat înainte și nu a fost menționat nicăieri. Ioan nu L-a văzut în toate cerurile, în timp ce căuta, dar iată că El a pășit în față, aici. Observați de unde a venit. De unde a venit El? El a venit de la tronul Tatălui, unde Se așezase de când a fost junghiat și înviat. El a înviat și a stat la dreapta lui Dumnezeu, pentru a face mijlocirea. Amin. S-a ridicat acolo astăzi, ca Mijlocitor, cu propriul Său Sânge, pentru a face mijlocirea pentru păcatele din neștiință ale poporului.”

De ce Își oferea Melhisedec propriul Său Sânge pe Capacul Ispășirii? Pentru păcatele făcute din neștiință. Pentru aceasta era Ziua Ispășirii.

Cartea Evreilor vorbește despre Melhisedec, Marele Preot, care intră înăuntru oferindu-și propriul Sânge pe Capacul Ispășirii. Pentru ce? Pentru ispășire. De aceea intra marele preot în Sfânta Sfintelor și stropea cu sânge pe capacul ispășirii, făcând ispășire pentru păcatele săvârșite din neștiință ale poporului.

Ioan spune că el nu putea vedea Mielul, indiferent unde s-a uitat: încoace, încolo, dincolo, pretutindeni. Dar unul dintre bătrâni a spus: „...*iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.*” (Apocalipsa 5.5). Însă când a privit, Ioan a văzut un Miel care stătea la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, iar fratele Branham a spus:

„Unde era El?” A venit de la tron. Ce făcea El? Mijlocea pentru păcatele făcute din

neștiință.”

În continuare, aș vrea să vorbim despre Levitic 16, unde scrie despre Ziua ispășirii. Când Dumnezeu a scris cartea Leviticului, El nu a pus-o acolo ca să trecem pe lângă ea. Cartea Leviticului este acolo cu un anumit scop, iar Dumnezeu este ascuns și descoperit în Cuvântul Său. Amin! Da, acolo erau scrise anumite rânduieli, prin care El ne spunea mai dinainte anumite lucruri. toate acele rânduieli spuneau ceva și preumbreau ceva, și fiecare jertfă vorbea despre Hristos. Așadar, El ne spunea ceva prin „Ziua Ispășirii”. Să citim din Levitic 16.2-4:

„Domnul a zis lui Moise: „Vorbește fratelui tău, Aaron, și spune-i să nu intre în tot timpul în Sfântul Locaș, dincolo de perdeaua dinăuntru, înaintea capacului ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor.

Iată cum să intre Aaron în Sfântul Locaș: Să ia un vițel pentru jertfa de ispășire și un berbec pentru arderea de tot.

Să se îmbrace cu tunica sfințită de in și să-și pună pe trup izmenele de in; să se încingă cu brâul de in și să-și acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veșmintele sfințite, cu care se va îmbrăca el după ce își va spăla trupul în apă.”

Când Aaron intra să facă lucrarea de mare preot, trebuia să dea jos hainele obișnuite și să se îmbrace cu haine simple de in. Doar haine de in și mitra de in; aceasta este tot, nimic altceva. Deci, celelalte haine ale sale erau diferite de aceste haine de in, iar când se îmbrăca cu aceste haine de in, trebuia să aducă jertfa, și noi știm că acea jertfă era pentru el și pentru popor.

Noi știm că în ziua aceea erau jertfiți doi țapi: de la unul se lua sângele care era stropit pe capacul ispășirii, iar după ce se stropea sângele pe altarul ispășirii, marele preot își punea mâinile peste celălalt țap și punea toate păcatele poporului asupra lui. După ce păcatele poporului erau puse asupra lui, țapul era dus în pustie ca să poarte păcatele poporului departe, în Marea Uitării lui Dumnezeu.

Dar ce făcea poporul atunci când al doilea țap era dus în pustie? Ei aveau o tradiție interesantă: tot poporul se uita la țapul acela și în timp ce era dus în pustie, îl scuipau, îl batjocureau, îl ridiculizau și îi spuneau tot felul de lucruri oribile.

De aceea, atunci când a venit Isus Hristos, El a trebuit să fie batjocorit și scuipat

pentru că El era țapul lui Azazel. Fratele Branham a spus că Hristos a fost ambii țapi: a fost țapul al cărui sânge a fost vărsat și cu care s-a stropit Capacul Ispășirii; și a fost Țapul pentru Azazel care ne duce păcatele departe. De aceea, atunci când El a fost pe cruce, ei l-au zis: „l-a mântuit pe unii, de ce nu Se poate mântui pe Sine Însuși?” Astfel, dădeu din cap și îi spuneau tot felul de lucruri batjocoritoare. De ce? Pentru că toate aceste jertfe vorbesc despre Hristos, și El era țapul pentru Azazel.

Așadar, în Ziua Ispășirii, marele preot își dădea jos hainele de mare preot și se îmbrăca cu haine de in, apoi lua sângele și intra de două ori, pentru că trebuia să aducă și pentru el o jertfă. Hristos nu a trebuit să aducă o jertfă pentru Sine Însuși, fiindcă El era desăvârșit, dar marele preot trebuia să aducă o jertfă și pentru el însuși.

„Să ia din sângele vițelului și să stropască cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropască din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii.

Să înjunghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropască cu el spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii.” (v 14-15).

Aici vedem că marele preot intra în Sfânta Sfintelor și stropea cu sânge, atât capacul ispășirii, cât și înaintea capacului ispășirii. Pe capacul ispășirii stropea spre Est, ceea ce este foarte important. Apoi, stropea de șapte ori înaintea capacului ispășirii, deci pe pământ.

Așadar, el stropea de șapte ori în spate și de șapte ori în față, înainte. S-ar părea că o face o singură dată în spate, dar este de șapte ori. Deci, el stropea de șapte ori în spate și de șapte ori în față.

În versetul 23 scrie:

„Aaron să intre în Cortul Întâlnirii; să-și lepede veșmintele de in, pe care le îmbrăcase la intrarea în Sfântul Locaș, și să le pună acolo.

Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi ca să vă curățați: veți fi curățați de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” (v. 30).

Acum, haideți să aducem toate aceste simboluri în ziua de azi.

Marele Preot este Hristos. El este Marele Preot care a trebuit să pună deoparte hainele Sale obișnuite, adică slava Sa.

Cum arătau hainele marelui preot? Ele erau din purpuriu, albastru și cărămiziu, aveau fir de aur, pieptarul cu mai multe pietre, fiecare dintre aceste pietre reprezentând una din cele douăsprezece seminții ale lui Israel, avea cele două pietre de onix de pe umerii săi, cu cele douăsprezece nume ale semințiilor lui Israel inscripționate pe umerii săi, avea o mitră cu o cunună de aur pe care scria: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul”, avea clopoței de aur, etc.

Marele preot era îmbrăcat foarte frumos pentru că se afla într-o stare glorificată, dar în Ziua Ispășirii, pentru lucrarea de ispășire, el trebuia să-și dea jos slava și să se îmbrace cu o haină simplă de in care reprezintă umanitatea. Amin!

Așadar, Isus a venit pe pământ ca un bebeluș născut într-o iesle, nu într-o stare glorificată. El a venit pentru a face lucrarea de Mare Preot. Și ce a făcut pentru aceasta? El a venit în haine simple, de in. Aleluia! Și în aceste haine simple de in, a fost jertfit, a fost crucificat și a murit, după care și-a luat propriul Sânge și a intrat în Sfânta Sfintelor înaintea Domnului.

Dacă privim la Cortul din pustie, tot ceea ce se întâmpla în el, mergea de la Est spre Vest. Dacă se intra pe poarta din Est, se ajungea în Curtea dinafară, apoi se intra în Cort, în care exista o singură poartă: spre Est, și era o singură direcție de mers, aceasta fiind spre Vest. Astfel, pe măsură ce te apropiai de Dumnezeu, mergeai mai departe, spre Vest.

De ce l-a trimis Dumnezeu pe profet spre Vest pentru a primi descoperirea? Pentru că aceasta era singura direcție în care putea merge: spre Vest. Aceasta era singura direcție de mers pentru a te apropia de Dumnezeu: dinspre Est spre Vest.

Așadar, în Ziua Ispășirii, marele preot mergea cu sângele dinspre Est.

Când a înviat, Isus a înviat împreună cu sfinții Vechiului Testament și a spus: „*Porți, ridicați-vă!*” Ei nu știau pentru Cine trebuiau să se ridice, iar Cuvântul spune: „*Pentru Domnul slavei.*” Cine era Domnul slavei? El. Și ce făcea El? Intra pe Poarta de Est, deoarece ceea ce se întâmpla pe pământ era o reprezentare a ceea ce era în cer.

Acum, arabii au pus în partea de Est a muntelui Templului, un cimitir, deoarece știu că evreii cred că El trebuie să vină prin poarta de Est. De ce? Ca să se apropie de Sfânta Sfintelor.

Ei au pus acolo un cimitir, fiindcă s-au gândit: „Cu siguranță, Mesia cel neprihănit, nu ar trece printr-un cimitir!” Astfel, l-au blocat intrarea în Sfânta Sfintelor, dar ei nici măcar nu realizează că El a intrat deja pe Poarta de Est. Desigur, nu pe cea de pe pământ, ci pe cea din cer. El a intrat pe Poarta din Est cu propriul Său Sânge, pentru că Marele Preot a venit și a intrat în lucrarea lui Melhisedec. El este Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, iar Melhisedec este Mare Preot și Împărat.

Așadar, El a intrat înăuntru, iar primul lucru pe care l-a făcut a fost să stropească cu Sângele Său spre Est, nu să-L pună pe Capacul Ispășirii. Deci, dacă stătea în fața Capacului Ispășirii, înseamnă că stătea de fapt cu fața spre Vest. Astfel, singura cale pentru a stropi spre Est, era să meargă în spatele Capacului Ispășirii, iar de acolo, stropea de șapte ori spre Est, adică spre direcția din care a venit.

După ce stropea de șapte ori spre Est, marele preot trebuia să vină în fața tronului lui Dumnezeu și să stropească de șapte ori înaintea lui; nu pe tron, nu pe capacul ispășirii, ci înaintea lui. Astfel, singura dată când sângele era pus pe capacul ispășirii, era atunci când marele preot se afla în spatele capacului ispășirii, cu fața spre Est, stropind de șapte ori cu sânge, care reprezintă cele șapte epoci ale Bisericii. Dar ce făcea prin aceasta? Mijlocea pentru păcatele făcute în neștiință de popor, pentru ignoranța lor, de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii. Amin! Așadar, pe capacul ispășirii este Sânge pentru fiecare dintre ele: este Sânge pentru prima epocă, este sânge pentru a doua epocă, pentru a treia și așa mai departe până la cea de-a șaptea epocă. De ce? Ca să facă ispășire pentru păcatele făcute în neștiință. Acesta este motivul pentru care noi nu putem spune că cei care au trăit în celelalte epoci ale Bisericii nu sunt mântuiți. De ce? Pentru că Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec stropea capacul ispășirii cu Sângele Său, pentru păcatele făcute din neștiință ale poporului. Aleluia!

El ne-a spus aceasta în Levitic 16. Aleluia!

După cele șapte fâșii de sânge, adică după ce nu mai este timp pentru epocile bisericilor și pentru denominațiuni, El a ieșit afară din spatele tronului. Ce a spus fratele Branham? El a spus:

„Unde era El? Ioan s-a uitat în ceruri, pretutindeni, s-a uitat pe pământ, sub

pământ și nu a putut vedea pe nimeni care să poată lua Cartea. El plângea, dar i s-a spus: „Nu plânge, pentru că Leul din seminția lui Iuda...”, iar el s-a uitat, iar în mijlocul tronului era un Miel care fusese junghiat.”

Iată ce spune fratele Branham în Pecetea a treia:

„...un miel junghiat este un miel care sângerează. El a fost junghiat, iar după ce a fost junghiat, a înviat și a stat pe tron, adică în spatele tronului mijlocind pentru toate sufletele care urmau să vină.”

De ce nu l-a putut vedea Ioan? Pentru că se afla în spatele tronului. Ce făcea acolo? Mijlocea pentru păcatele din neștiință ale poporului din cele șapte epoci ale Bisericii; aceasta făcea El în spatele tronului. El făcea ceea ce scrie în cartea Evreilor: că El trebuie să facă mijlocire, ca Mare Preot, asupra Casei Sale. Cum este îmbrăcat El? Cu haina simplă de in. Care este aceasta? Mielul. Cine este Mielul? Trupul de carne al lui Isus Hristos. Acesta este Mielul, pentru că Mielul a fost răstignit. Nu Hristos, Duhul cel veșnic al lui Dumnezeu a fost răstignit, ci trupul Său de carne, Cuvântul făcut trup, Mielul care era Isus a fost răstignit. Amin! Așadar, unde este El acum? În spatele tronului.

În predica „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”, fratele Branham spune:

„Înțelegeți ce vreau să spun? El a început să dea viață Trupului Său, Trupului pe care l-a răscumpărat El. Lucrarea de mijlocire este făcută, El își aduce Viața Sa Trupului, într-o legitimare pentru răpire.”

Acum să privim la schimbare.

Fratele Branham a spus că Apocalipsa 5 este cel mai minunat capitol al Scripturii. Ce vedea el acolo? Levitic 16; vedea plinătatea răscumpărării, încheierea ispășirii.

Atunci, Marele Preot era acolo într-o haină simplă de in. Care este aceea? Mielul. Isus, Mielul, care stătea pe tron mijlocind pentru cele șapte epoci ca Răscumpărător înrudit.

Boaz a răscumpărat-o pe Naomi ca s-o poată lua pe Rut. Așadar, acum El face răscumpărare pentru cele șapte epoci ale Bisericii, dar va veni un timp când El nu va mai stropi cu Sânge peste Capacul Ispășirii, ca să facă un acoperământ pentru păcatele făcute din neștiință.

Când am ajuns noi la sfârșitul neștiinței? La deschiderea celor șapte Peceți, pentru că acum este descoperită toată taina lui Dumnezeu. Când anume? Atunci când a început să sune acest al șaptelea înger la Bisericii, toată taina lui Dumnezeu a fost descoperită.

Așadar, vedem că după ce face lucrarea de Răscumpărător înrudit, El pășește în fața tronului. Unde suntem acum? În Apocalipsa 5. De ce nu L-a putut vedea Ioan? Pentru că El Se afla în spatele tronului și acolo era Slava Shekinah a lui Dumnezeu. Pe tron stătea Cineva care ținea în mâna Sa dreaptă o Carte, iar Ioan L-a văzut pe El, dar nu a putut vedea ce se întâmpla în spatele acestei Ființe; nu a putut vedea că în spatele acestei Ființe se afla Mielul, care stropea cu Sânge. Amin! Apoi, El a venit din spatele tronului în față. Dar nu a putut păși în față până nu a fost încheiată lucrarea Sa de mijlocire, mijlocirea pe care o făcea pentru păcatele făcute din neștiință.

Vedeți? Pentru poporul lui Dumnezeu venea un leac pentru păcatele făcute din neștiință, iar acest leac este descoperirea celor șapte Peceți. Ce a făcut El atunci? A luat Cartea din mâna Celui ce ședea pe tron.

Vă amintiți ce făcea marele preot după ce stropea de șapte ori cu sânge? El trebuia să stropească, dar nu pe tron, ci înaintea tronului.

Așadar, ce a făcut Mielul înaintea tronului? A rupt cele șapte Peceți, adică a stropit de șapte ori înaintea tronului, după care le-a trimis jos, la îngerul al șaptelea al Bisericii, ca să fie descoperite Bisericii Sale.

Ce era aceasta? Îngerul puternic venea jos. Cu ce? Cu o Carte în mâna Sa, dar nu cu o Carte închisă, ci cu o Carte deschisă. Aleluia!

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus: „*Nimic înafară de aceasta nu va veni la Viață!*” De ce aceasta? Pentru că acum nu mai există nici o scuză sau acoperământ pentru păcatele făcute din neștiință.

Mielul este în locaș, nu-i așa? Ce se întâmpla cu marele preot când făcea ispășirea? El stropea mai întâi pe capacul ispășirii, apoi înaintea lui, dar ultimul lucru pe care-l făcea era să iasă afară la popor. Gândiți-vă că poporul îl aștepta afară, în fața porții de Est, fiindcă ei nu puteau intra înăuntru. Există unul singur care putea să intre înăuntru, iar ei așteptau ca să vadă dacă păcatele lor au fost iertate. Vedeți? Dacă păcatele lor nu erau iertate, marele preot era lovit cu moartea, iar atunci nu mai

aveau pe nimeni care să facă ispășire pentru ei, ceea ce însemna că nu mai exista nici un acoperământ pentru păcatele făcute de ei din neștiință. Ei știau că exista un acoperământ pentru păcatele de care erau conștienți, dar pentru cele de care nu știau? În cazul acela, nu exista nici un acoperământ pentru ele.

Când marele preot ducea sângele înăuntru, iar după aceea ieșea afară pe poarta dinspre Est, poporul știa că păcatele lor erau iertate.

Așadar, ultimul lucru pe care îl făcea marele preot când era în locașul lui Dumnezeu, era să-și dea jos hainele sale de in și să le lase acolo, după care ieșea afară la popor: Apocalipsa 10.1.

Unde este haina de in? Mielul este încă în locaș, dar Hristos, Marele Preot a ieșit afară și a venit jos, Îngerul puternic a venit jos cu Cartea în mâna Sa. Aleluia! Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că ispășirea s-a încheiat și că eu nu mai am nici un păcat. De ce? Pentru că ispășirea a fost făcută, lucrarea Marelui Preot s-a încheiat, dar haina de in, Mielul, este încă acolo, ceea ce înseamnă că încă mai este har pentru copiii Săi răscumpărați, pentru că Mielul Se află încă în locaș, nu l-a părăsit încă. Amin!

Marele preot a ieșit afară la popor, iar când l-au văzut ieșind afară din Locul Preasfânt, ei au știut că păcatele lor au fost iertate.

Tot așa, acum, când vedem Apocalipsa 10, când vedem întoarcerea lui Hristos în Cuvântul Său deplin, știm că păcatele noastre au fost iertate.

Poate aveți multe întrebări cu privire la aceasta, așa că haideți să răspundem la ele.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Unirea invizibilă a Miresei”:

„Ce este păcatul? Păcatul este necredința.

Avraam a greșit mult, dar Biblia spune că el l-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Lui Dumnezeu nu i-a păsat de lucrurile făcute de Avraam. Dar la ce se uita El? La ceea ce făcea Avraam cu Cuvântul Său. La aceasta privea Dumnezeu.

Dumnezeu știe că noi am fost semănați în păcat. De ce? Pentru că am venit într-o stare hibridă, această carne este o haină hibridă. El nu privește foarte mult la fire,

deși noi știm că Viața dinăuntru trebuie să stăpânească firea; ceea ce vreau să spun este că Dumnezeu nu privește foarte mult la starea noastră hibridă, fiindcă are un plan cu privire la ea și o va schimba. El nu este îngrijorat cu privire la starea noastră hibridă, El nu este îngrijorat cu privire la putrezirea trupului nostru, ci este atent la ceea ce facem cu Cuvântul Său. Vedeți? Pentru că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, aceasta i s-a socotit ca neprihănire.

Păcatul este necredința. Necredința în ce? În Cuvânt; necredința în Dumnezeu care este Cuvântul.”

În predica „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”, fratele Branham spune:

„Acum, fiți atenți! Ascultați aceasta! Acum este lucrul măreț, la acesta vrem să privim. Țineți minte că în zilele din urmă vom merge înapoi și vom legitima ziua întâi. Înțelegeți? Adam și Eva, soț și soție, Viața fără păcat.”

Vedeți? Am avut creația, soțul și soția, și Viața veșnică. Dar prin ce au căzut ei de la Viața veșnică? Prin păcat. Așadar, am avut Viața veșnică, apoi am avut păcatul și apoi, căderea. Înseamnă că pentru a mă întoarce înapoi la Viața veșnică, trebuie să mă ocup de obstacolul acesta care se numește păcat. Deci, înainte de a intra la Viața veșnică, trebuie să intru într-o stare fără păcat, iar dacă pot intra în acea stare fără păcat, pot intra și la Viața veșnică.

Ce este păcatul? Necredința. Necredința în ce? În Cuvânt, necredința în Dumnezeu care este Cuvântul. Înseamnă că trebuie să găesc o cale de a intra într-o stare fără păcat, pentru că dacă intru într-o stare fără păcat, am intrare la Viața veșnică. Dar cum pot intra într-o stare fără păcat? Dacă cred tot Cuvântul lui Dumnezeu, dacă pot găsi o cale în care să cred toată taina lui Dumnezeu.

Ce înseamnă să fii fără păcat? Înseamnă să nu mai greșești niciodată? Aceasta este starea hibridă a firii tale. Dar noi nu vom putea repara niciodată starea hibridă a firii noastre, ci numai Dumnezeu o va repara prin faptul că ne va da un trup proslăvit. Dar ce va face El până atunci? Se va ocupa de problema sufletului, de ceea ce se află în suflet. Și ce este în suflet? Credința în El sau necredință. Deci nu sunt faptele. Înțelegeți? El Se uită să vadă dacă acolo este credință sau necredință, iar cei care au credință sunt copiii Săi răscumpărați care au trecut dincolo de faptele făcute din neștiință. De ce? Pentru că noi nu mai suntem în neștiință, fiindcă la deschiderea celor șapte Peceți ne-a fost descoperită toată taina lui Dumnezeu și nu mai avem nici o scuză pentru neștiință. De ce? Pentru că El a

trimis un profet pe care l-a legitimat și pe care l-a trimis în jurul lumii, așa că fiecare denominațiune a văzut Mesajul Său și l-a cunoscut, și nu mai au nici o scuză.

Astfel, pentru că avem Cuvântul și Îl credem, în ochii lui Dumnezeu putem intra în starea fără păcat. Dar pentru că în trupul acesta suntem încă într-o stare hibridă, haina simplă de in, Mielul, trebuie să stea în locaș.

Vom citi aceasta imediat, slăvit să fie Domnul!

Fratele Branham spune:

„Oh, noi avem nevoie de o sinceritate adâncă! Noi avem nevoie să primim ceva înapoi. Noi nu avem nevoie de spectacole, ci avem nevoie de Duhul Sfânt care să trăiască printre noi astfel încât omul să poată spune: „Cine mă poate învinui de păcat?”

Și a adăugat: *„Păcatul este necredința.”*

Ați auzit? Ceea ce ne trebuie nouă este botezul Duhului Sfânt care să poată sta pe pământ și să spună din noi: „Cine Mă poate învinui de păcat?”

Oh, nu priviți la ceea ce vedeți, la starea mea hibridă, ci priviți la credința pe care o am în Cuvântul Său, pentru că păcatul este necredința, dar prin descoperirea lui Dumnezeu, eu cred pe deplin fiecare Cuvânt al Său. Eu cred că toată taina a fost descoperită; cred că cele șapte Peceți au fost descoperite, cred că Taina Răscumpărării a fost dezvelită, și pentru că cred, în ochii lui Dumnezeu am pășit într-o stare fără păcat. De ce? Pentru că acum, pentru prima dată, avem un Loc în care oamenii pot păși cu întreaga înțelegere a tainei răscumpărării; Cuvântul a fost descoperit oamenilor, Hristos, Îngerul puternic a coborât și plinătatea Cuvântului este din nou înapoi în Biserică. Eu m-am unit cu această descoperire, iar prin faptul că m-am unit cu Ea, am fost schimbat dintr-o stare de păcat, într-o stare în care în viața mea nu mai există nici un pic de necredință, de păcat.

Eu văd și cred. Când El descoperă ceva, eu văd și cred. Nu o nesocotesc și nu o pun deoparte, nu dau înapoi și nu-i întorc spatele. Poate nu cunosc toate lucrurile, dar de îndată ce le descoperă, le cred.

De aceea, astăzi, El aduce înapoi toată descoperirea, pentru că credința este o descoperire, iar noi vom fi răpiți prin credință.

Așadar, El a adus înapoi, a descoperit fiecare taină, a desfăcut fiecare taină, pas cu pas, pentru că trebuie să ne aducă la o credință în care nu mai este nici un păcat. Pentru că cred tot ce a descoperit și tot ce descoperă El, am în mine capacitatea de a crede, ceea ce face să fiu socotit neprihănit. Este aceeași neprihănire pe care a avut-o și Avraam, iar prin faptul că Îl cred pe Dumnezeu, dovedesc că sunt sămânța împărătească a lui Avraam și astfel sunt socotit neprihănit prin credință.

Fratele Branham a spus următoarele în Pecetea întâi:

„Dar atunci nu au fost descoperite real. În timpurile biblice, tainele erau acolo, iar ei au văzut aceste lucruri întâmplându-se cum le-a văzut Ioan acolo.”

Aici, fratele Branham spune că tainele erau acolo, iar ei au văzut simbolurile care erau în Peceți, au văzut că există un călăreț pe un cal alb, un călăreț pe un cal roșu, etc.

„Ioan a spus: „Iată un călăreț alb.”, dar care era taina lui, pentru că există o taină care-l însoțește pe acel călăreț. Ei nu știau taina lui, dar va fi descoperită. Ea va fi descoperită după ce Mielul va părăsi tronul Tatălui, al mijlocirii Sale ca Răscumpărător înrudit.”

Când va fi descoperit ce era călărețul de pe calul alb? După ce El va stropi de șapte ori cu Sânge. După aceea, El pășește în față, iar atunci nu mai face lucrarea de Răscumpărător înrudit. Când s-a căsătorit Boaz cu Rut? Când făcea lucrarea de răscumpărător înrudit sau după ce a terminat-o? El nu s-a putut căsători cu ea decât după ce a făcut răscumpărarea, iar El nu poate veni jos, nu Se poate uni cu Mireasa Sa, până când nu este încheiată lucrarea de răscumpărare. Amin!

Ce a venit acum? Plinătatea răscumpărării, iar noi trebuie să ne vedem poziția. Vedeți? Și când ne vom cunoaște poziția, va avea loc Răpirea.

„În timpul mijlocirii, Mielul este aici înapoi...” Unde „aici înapoi”? În spatele tronului.

„În timpul mijlocirii, Mielul este aici înapoi. El știa că sunt nume care au fost puse acolo înainte de întemeierea lumii, iar cât timp acele nume nu s-au manifestat încă pe pământ, El trebuia să stea acolo ca Mijlocitor. Înțelegeți? Prefect! Hotărâți mai dinainte...”

În ordine. El trebuia să stea acolo pentru că a venit să moară pentru cei pe care

Dumnezeu i-a rânduit la Viață veșnică. Înțelegeți? El i-a văzut prin cunoștința Sa mai dinainte, nu prin voia Sa. Voia Sa era să nu piară nimeni, dar prin cunoștința Sa mai dinainte, El știa cine va veni și cine nu.

Așadar, cât timp mai exista un nume care nu a fost făcut cunoscut pe pământ, Hristos trebuia să stea acolo ca Mijlocitor, pentru a se îngriji de acel nume. Dar de îndată ce acel nume a fost spălat în acel Înălbitor, zilele Sale de mijlocire s-au încheiat.”

Fratele Branham a făcut o diferență între mijlocirea pentru păcat și lucrarea de mijlocire. Unde Se află Mielul astăzi? În Locaș. Credem aceasta? Marele Preot Și-a lăsat haina de in (acesta este Mielul) jos, în locaș, apoi a ieșit afară, adică în Apocalipsa 10.

Acum, mai există mijlocire pentru că noi suntem încă în acest trup de carne, iar Cuvântul spune:

„...cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22.11).

Când se întâmplă aceasta? La răpire. Ce este răpirea? Întâlnirea în văzduh. Ce este întâlnirea în aer? Când Mielul, haina simplă de in, părăsește locașul, și noi ne vom întâlni cu El în văzduh. Aceasta este răpirea.

Fratele Branham a spus:

„Așadar, cât timp mai exista un nume care nu a fost făcut cunoscut pe pământ, Hristos trebuia să stea acolo ca Mijlocitor, pentru a se îngriji de acel nume. Dar de îndată ce acel nume a fost spălat în acel Înălbitor, zilele Sale de mijlocire s-au încheiat.”

„...cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” Vedeți? El părăsește locașul, iar atunci (tronul de îndurare) devine un scaun de judecată. Vai de cei care nu se află atunci în Hristos!”

De ce? Pentru că după răpire nu se mai poate intra în Hristos. De ce nu se mai poate intra? Pentru că El nu mai este în locaș.

Așadar, unde este Mielul acum? El Se află încă în locaș. Unde este Hristos? El este aici.

Marele Preot a făcut ispășirea pentru păcatele făcute din neștiință, și a venit să spună poporului că toate păcatele lor au fost iertate. Dar greșelile mele? El mijlocește încă în locaș. Înțelegeți?

Fratele Branham nu se referea la greșelile noastre, ci se referea la necredință. Domnul S-a îngrijit de necredință. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că acum El nu mai mijlocește pentru necredință, deoarece după deschiderea celor șapte Peceti, nu a mai existat acoperământ, nu a mai existat ispășire pentru necredință.

Cei care au trăit în zilele lui Luther au crezut multe lucruri care nu erau în ordine, și totuși au primit trecere. De ce? Pentru că acolo sus era un Miel care făcea lucrarea de ispășire pentru păcatele făcute în neștiință, același lucru fiind valabil și pentru zilele lui Wesley și ale pentecostalilor. Înțelegeți? Acolo s-a stropit de șapte ori cu Sânge, pentru a face ispășire pentru păcatele făcute în neștiință. Dar când Marele Preot pășește în față, ispășirea este încheiată, răscumpărarea este încheiată.

Mai sunt câteva lucruri pe care aș vrea să vi le împărtășesc.

Fratele Branham a spus următoarele în „Interval”:

„Vedeți, El Și-a încheiat lucrarea de Răscumpărător. Voi știți că lucrarea de răscumpărător era să mărturisească înaintea bătrânilor. Vă amintiți că Boaz și-a dat jos papucii și așa mai departe? El a făcut toate acestea acum, și vine să-și ia Mireasa. Amin. Acum El vine ca Împărat și Își caută Împărăteasa.”

În Mesajul „Care este atracția de pe munte” și în predica „Ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset?”, fratele Branham a spus:

„Domnul nostru era acolo sus.” El a spus aceasta referindu-se la fotografia cu Norul. El a rotit-o și a spus că Acela era Domnul nostru care privea în jos, spre pământ.

Dar în ce chip L-a văzut? În ce chip a venit El? Ca Miel sau ca Leu?

Fratele Branham a spus că *„atunci a venit jos, El, Cel cu peruca albă, Autoritatea supremă, Judecătorul întregului pământ.”* Și ce s-a întâmplat imediat după aceea? Judecata a lovit pământul. De ce? Pentru că acum, Judecătorul, Împăratul, a venit

să-Și caute Împărăteasa. Astfel, unsprezece luni mai târziu, fratele Branham s-a întors pe Muntele Sunset, a luat o pietricică, a aruncat-o în aer și s-a produs un vârtej de vânt, iar după aceea a avut loc un cutremur care aproape că a scufundat Alaska.

Referindu-se la acest cutremur, el a spus:

„Ce a fost aceasta? Judecata lovea Coasta de Vest.” De ce? Din cauza respingerii Mesajului. Astfel, când va veni Împăratul să-Și ia Mireasa Sa, pentru Împărăteasă este milă, dar pentru ceilalți este judecată.

Priviți ce s-a întâmplat în Statele Unite din anul 1963 încoace: dezastre naturale și războaie; dar ce se întâmplă în fiecare anotimp? Avem ninsori record, ploi record, cutremure, inundații, incendii care ard în partea de Vest, cum nu a mai fost niciodată.

De fiecare dată când privim o știre la televizor, vedem că este anunțată cu titlul: „Fără precedent”. Ce este aceasta? Fratele Branham a spus că acestea sunt durerile nașterii care vor duce la perioada necazului. De ce? Pentru că Judecătorul, Autoritatea supremă a venit jos, dar a fost respins.

Astfel, acum, El este pentru a treia oară Împăratul respins:

- prima dată în împăratul David;
- a doua oară în Isus;
- a treia oară, în acest Înger puternic care a venit jos. Acesta este motivul pentru care vedem cu toții ceea ce se întâmplă cu națiunea noastră. De aceea, avem uragane, inundații și alte dezastre: pentru că Dumnezeu Și-a ridicat mâna ocrotitoare de peste această națiune, și nu numai de peste ea, ci și de peste întreaga lume.

Astfel, lumea tremură și se cutremură din pricina durerilor nașterii.

Aș vrea să mai citesc ceva din predica: „Cine se rușinează de El”, din anul 1965:

„Voi ați văzut zilele trecute, cum El a rotit fotografia într-o parte. Fotografia cu cei șapte îngeri a fost rotită spre dreapta și acolo era chipul Domnului Isus care privea din nou spre pământ. În „Cele șapte epoci ale Bisericii”, eu nu am putut înțelege

de ce stătea Isus acolo cu o perucă albă pe cap, pentru că El era tânăr. Am căutat în Biblie, iar acolo scria: „Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada.” (Apocalipsa 1.14), adică a ajuns un Îmbătrânit de zile, cu părul alb ca lâna, deși la răstignirea Sa, Isus avea doar treizeci și trei de ani și jumătate.

L-am sunat pe fratele Jack Moore, care este un teolog, iar el mi-a spus: „Oh, frate Branham, Acela este Isus în starea Sa proslăvită!” Și a mai spus: „El a ajuns în starea aceasta, după moartea, îngroparea și învierea Sa.”

Aceasta suna bine pentru un teolog, dar nu mergea, nu se potrivea. Voi aveți aceasta în cartea „Epocile Bisericii.”

Eu am mers acolo sus și am început cu prima epocă, iar Duhul Sfânt a adus descoperirea. Cred că aceste cărți vor fi răspândite destul de curând, cu toate detaliile din ele.

Astfel, am văzut că Isus era Judecător. Înainte judecătorii obișnuiau să-și pună o perucă albă. În Anglia, încă se mai poartă atunci când merg la autoritatea supremă.

Când a fost întoarsă fotografia, iată-L stând acolo cu barba neagră și cu peruca Sa albă. El este Autoritatea supremă, ultima Autoritate. Chiar și Dumnezeu a spus aceasta, El Însuși: „Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați!”

Aș vrea să mai citesc ceva din mesajul „Care este atracția de pe munte?”:

„Zilele trecute, în timp ce stăteam acolo, am rotit fotografia aceea spre dreapta, iar acolo Se afla Isus așa cum era El în cele șapte Epoci ale Bisericii, cu peruca albă, arătând Divinitatea Sa supremă. El este Alfa și Omega; El este Cel dintâi și Cel de pe urmă; El este Judecătorul suprem al întregii veșnicii și stătea acolo, confirmând Mesajul acestui ceas. „Spre seară se va arăta Lumina!” Eu am mers spre Vest.”

De ce a mers fratele Branham spre Vest? Pentru că aceasta este direcția cea mai îndepărtată în care se putea merge în Cort, spre Sfânta Sfintelor, la tronul lui Dumnezeu. Apoi, în spatele tronului era un Miel care mijlocea pentru păcatele făcute din neștiință, de-a lungul celor șapte epoci, stropind de șapte ori cu Sânge.

Frater Branham a întrebat: „De unde a venit El, pentru că Ioan nu a văzut de unde a venit?” Și tot el a răspuns: „El a venit din veșnicie.”

Ce se afla dincolo de tronul lui Dumnezeu? Veșnicia.

Fratele Branham s-a dus pe Muntele Sunset, iar în predica „Domnilor, acesta este timpul a spus:

„Îngerii aceia au venit din Vest, m-au ridicat și m-au dus spre Est.”

Ei au venit din Vest, iar fratele Branham era tot în Vest pentru a primi descoperirea capitolului 5 din Apocalipsa. El a spus că îngerii au venit din Vest, l-au ridicat și l-au dus spre Est. Apoi a întrebat: *„De unde au venit ei?”* Și tot el a răspuns: *„Ei au venit din veșnicie.”* Amin! Ei au venit din același loc din care a venit Mielul atunci când a pășit în fața tronului. Vedeți? El a venit din veșnicie; era în spatele tronului Tatălui, pe Tărâmul veșniciei, Acolo unde nu mai fusese nimeni vreodată. Amin!

De unde au venit îngerii aceia? Din veșnicie. Ei au venit, l-au ridicat pe fratele Branham în aer și l-au dus spre Est.

De ce au făcut aceasta? Pentru că atunci când marele preot venea din partea cea mai îndepărtată a Cortului, din Vest, se întorcea înapoi spre Est, iar atunci, copiii lui Israel vedeau că ispășirea fusese înfăptuită.

Așadar, acest profet a fost dus în Vest, iar acolo a fost ridicat într-o Constelație de șapte îngeri care veneau din prezența Tatălui, din veșnicie, și l-au dus spre Est. De ce? Pentru a ne arăta că ispășirea a fost înfăptuită.

El ne-a arătat de multe ori ce se întâmpla: ne-a arătat că Piatra din Capul unghiului venea la trup, că Mirele venea la Mireasa Sa.

Oamenii mai privesc la ceva, dar acest ceva s-a întâmplat: răscumpărarea a fost făcută, iar acum El va veni să-Și pretindă proprietatea; El va veni la cei răscumpești, va veni să pretindă ceea ce a răscumpeștit, iar într-o zi, El va părăsi Locașul. Și ce se va întâmpla atunci? Noi Îl vom întâlni în trup, în văzduh, iar atunci, ce este întinat, va rămâne întinat, iar ce este sfințit, va rămâne sfințit.

Atunci, nimeni nu va mai putea intra în Hristos. De ce? Pentru că atunci când va pleca Mireasa, va pleca și prezența lui Dumnezeu.

Unde a mers Îngerul acela puternic din Apocalipsa 10? S-a dus înapoi? El a venit cu un scop: a venit să-Și caute Mireasa. De ce a venit El jos? Pentru unirea invizibilă a Mirelui cu Mireasa Sa. El a venit cu Piatra de încheiere. Amin.

Care a fost slujba lui Zorobabel? Să aducă Piatra de încheiere în strigătele de „Indurare, îndurare!” Care este îndurarea în zilele noastre? Apocalipsa 10. Noi știm că Marele Preot a ieșit din Locaș, iar acum știm că pentru Mireasă nu mai este păcat. De ce? Pentru că nu mai este nici un Cuvânt pe care să nu-L credem.

Prin alegerea mai dinainte, eu am în mine Sămânța lui Dumnezeu care poate crede tot ce a spus acest profet. Indiferent cât de mult s-ar părea că se contrazice, eu pot să cred. Da, eu cred totul. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că nu mai am nici un păcat. De ce? Pentru că cred tot Mesajul.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, sunt oameni care au Duhul Sfânt și pot spune: „Cine mă poate învinui de păcat, pentru că eu L-am crezut, nu L-am respins și nu L-am pus deoparte. Cine poate ridica pâră împotriva aleșilor Domnului? El este Cel care mă face neprihănit. Amin! El trăiește în mine și îmi dă putere să cred, iar acum, stau aici fără păcat, și aștept să mă întorc în Grădină, pentru că dacă pot ajunge în starea fără păcat, mă pot întoarce înapoi la Viața veșnică.”

Fratele Branham a spus următoarele în predica: „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”:

„Neprihăniți în ochii Săi! De ce suntem neprihăniți? Noi suntem Biruința Sa. Biserica este Biruința Sa.

În aceste zile din urmă, noi pășim în față cu această Evanghelie glorioasă și arătăm Biruința Sa. Când Îl vedem venind jos și trăind în Biserică, aceasta este Biruința Sa. Aceasta ne arată că El nu a putut să fie ținut în mormânt și că nu putem fi ținuți nici noi. Așa este. Noi suntem legați de înviere, iar potențial, am înviat deja pentru că ne-am ridicat din morți, din necredința în Cuvântul Său, din crezurile denominaționale, și am venit la Cuvântul veșnic al Dumnezeului celui viu, care este El Însuși.”

Ce am predicat noi astăzi: Pe Hristos. Cu Cine ne unim noi? Cu Hristos, Acesta fiind singurul Loc de salvare în zilele noastre. De ce? Pentru că pe Capacul Ispășirii nu mai este sânge pentru păcatele făcute din neștiință. Noi nu ne mai putem scuza că nu știm, pentru că Dumnezeu este obligat să-Și aducă Cuvântul veșnic peste fiecare Sămânță aleasă, și El a spus că atunci când trece Lumina peste acea Sămânță, ea izbucnește la Viață.

Eu nu pot explica de ce sunt milioane de oameni care nu o vor și de ce alte sute

trec pe lângă ea, aceasta nu contează pentru mine! Tot ce știu eu este: Cine mă poate învinui de păcat? Eu știu că am văzut-o și că această descoperire îmi aparține, este a mea. Nu pot spune de ce, dar pot spune că atunci când Lumina a lovit sămânța din mine, aceasta a izbucnit la Viață, iar acum nu mai sunt necredincios, nu mai sunt în păcat. Și dacă nu mai sunt în păcat, pasul meu următor este Viața veșnică. Amin!

Ce trebuie să recunoască Mireasa înainte de răpire? Ea trebuie să-și vadă poziția, fiindcă este Mireasa fără pată, fără păcat a lui Isus Hristos.

Ne-a spus profetul aceasta? El a spus să nu ne uităm la trupul acesta, ci să privim la suflet, acolo unde este credința sau necredința; Mireasa fără păcat în suflet, fără în pată în suflet.

„...ne-am ridicat din morți, din necredința în Cuvântul Său, din crezurile denominaționale, și am venit la Cuvântul veșnic al Dumnezeuului celui viu, care este El Însuși, care lucrează prin noi, manifestându-Se El însuși, fiindcă El este Același ieri, azi și în veci.”

El a dovedit aceasta cu prima Sămânță care a ajuns la maturitatea deplină a recoltei, adică cu profetul Său. Dovada răscumpărării a fost arătată în el, iar ceea ce s-a întâmplat cu el, trebuie să se întâmple și cu restul recoltei. Și la ce vom ajunge noi? La maturitatea deplină a recoltei, prin Viața lui Hristos Însuși care Se va manifesta în noi. Amin.

Să cântăm împreună cântarea: „Mă întrebi de ce sunt fericit?”

Amin